

Han havde den foregaaende Dag i en Avis tilfældig set en officiel Bekendtgørelse om en ledig Vejassistentpost i et af de yderste Vestkystdistrikter oppe ved Aggertangen, og han havde siden ikke kunnet faa den ud af sine Tanker. Atter nu gled den frem for hans Bevidsthed. Det var ikke, fordi han tænkte paa at søge Pladsen. Ikke alene var Lønningen saare ringe, men Inger, der var saa meget for alt, hvad der var fredeligt, lunt og frodigt, vilde aldrig kunne trives i denne nøgne Klitegn, hvor Vesterhavsstormen og det saltmættede, isnende Havgus uophørlig stod ind i al sin knugende Barskhed. Naar denne Bekendtgørelse ikke desmindre vedblev at staa ham for Øjnene, var det, fordi Pladsen havde en sær Tiltrækning for ham personlig og — som det nu gik op for ham — netop paa Grund af Egnens øde og triste Forladthed, dens fuldkomne Ensomhed.

Han syntes, at han aldrig havde set saa langt ind i sig selv som i dette Øjeblik. Det var, som saae han selve sit Væsens Grund afdækket, og han kom til at gyse derved. Naar han trods al den Medgang, han havde haft, ikke var bleven lykkelig, saa var det, fordi han ikke *vilde* være lykkelig i almindelig Forstand. Naar han længtes hjem til Rimalt, saa var det ikke alene Inger og Børnene og Hjemmets Fred, som drog ham. Den spøgelseagtige Haand, der havde villet holde ham tilbage fra denne Rejse — og som var den samme, der gennem hele hans Liv lønligt havde grebet ind i alle afgørende Øjeblikke for at lede hans Skridt, — det var hans instinktmæssige Fornemmelse af, at det var i Ensomheden, hans Sjæl havde hjemme, at det var Sorgen og Smerten, hans Liv tilhørte.

„Bespis mig med Taarebrød og giv mig bredfuldt Maal af Taarer at drikke.“

Nu forstod han den paa engang dragende og ængstende Magt, saadanne underlige Ord kunde have over ham. Den store Lykke, han i Blinde havde søgt, det var den store Lidelse, det var hint ulægelige Savn, som Pastor Fjaltring saa ofte havde prist for ham og kaldt de Udvalgte guddommelige Naadegave.

Han løftede Hovedet, — og det var med en Fornemmelse af at vaagne af et Mareridt, at han igen saae udover den solbeskinnede Plads med dens Liv af Vogne og Fodgængere. Lidt efter rejste han sig og gik stille bort. Planløst gik han